

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πάω να δώ.

(*Ανοίγει τή πόρτα*)

ANNA.—Ποιός είνε;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν ξερω! Δέ βλέπω καλά.

ANNA.—Έμπρός! Έμπα!

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Κρυώνω!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δέν είνε κανείς!

ΟΛΟΙ.—Δέν είνε κανείς!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Είνε σκοτάδι, δέ βλέπω κανένα.

ANNA.—Τότε είνε ό άνεμος; πρέπει να είν' ό άνεμος!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί, μου φαίνεται πώς είνε τό κυκαρίσι.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ω!

ANNA.—Καλά θά κάνουμε να γυρίσουμε,

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ναί.

(*Βγαίνουν όλοι*)

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(*Μπαίνει ό πρόκληπος Γκιαλιάο*)

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μ' ακολουθάει σά σκύλος. Ήταν σ' ένα παραθύρο του πύργου, με είδε να περνάω την γέφυρα του κήπου και να την έφτασε στην άκρη της δενδροστοιχίας!... Φεύγω.

(*Βγαίνει.—Μπαίνει ή Βασίλισσα Άννα*)

ANNA.—Μου έφυγε και μου φαίνεται πώς κάτι ύποψιάζεται. Δέν πρέπει να περιμένο πειά πολύ. Αυτό τό δηλητήριο θά τραβήξη την ύπόθεσι ως τή δευτέρα παρουσία! Δέ μπορώ πειά νάχω έμπιστοσύνη σε κανένα και μου φαίνεται πώς κι' ό βασιλιάς φηλαίνεται. Πρέπει να τον προσέχω δλη την ώρα. Γυρνά γύρω απ' την κάμαρη τής Μαλλαιν, και μου φαίνεται πώς θάθελε να την είδοποιηση. Έληρα τό κλειδι τής κάμαράς τής. Είνε καιρός να τελιώνουμε! Α! να ή παραμάννα. Είνε πάντοτε κοντά στη μικρή, θάπερε να την τραβήξω σήμερα. Καλημέρα, παραμάννα!

(*Μπαίνει ή παραμάννα*)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Καλή μέρ', Κυρία.

ANNA.—Τι κάνει ή Μαλλαιν;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Όλο καλύτερα ίσως; μα πάντα αδύνατη, αδύνατη! και γλωμί! γλωμί!

ANNA.—Είδα τό γιατρό τό πρωί, και μου είνε πώς τής χρειάζεται, πρό πάντων, ανάπαυσι.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κ' έμένα μου τό είνε.

ANNA.—Είνε ακόμα και την άφινουμε μόνη και να μη μπαίνω κανείς στην κάμαρά τής χωρίς να τον φωνάξη.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Δέ μου τό είνε αυτό.

ANNA.—Θά τό ξεχάσες; δέ θά σου τό είνε μήπως σε λυτήση,

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κι' είνε συναίξει λίγα σταφύλια γι' αυτήν.

ANNA.—Έχει από τώρα σταφύλια;

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Ναί, ναί, τα βρήκα, εκεί, στον τοίγο. Τ' άγαπάει τόσο.

ANNA.—Είνε πολύ όμορφα.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Κ' είνε να τής τα δώσω μετά τή λειτουργία, αλλά θά περιμένο να γίνη καλά.

ANNA.—Δέ θάχεις να περιμένεις πολύ.

(*Ακούει να σημάη μια καμπάνα*)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Σημαίνον λειτουργία! παρ' όλλο να ξεχάσω πώς είνε Κυριακή.

ANNA.—Κ' είνε πάω στη λειτουργία.

(*Βγαίνουν*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(*Φαίνονται ύπηρέτριες, μαγείροι, ύπηρέτες, κλπ.—Ή έργά καλογρηές γνήθουν τή ορκα τους στο βάθος, ψάλλοντας χαμηλόφωνα λατινικούς ύμνους*)

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Έρχομαι απ' τό περιβόλι. ποτέ μου δέν είδα τέτοιο ούρανό' είνε τόσο μαύρος, όσο κι' ό βάλτος.

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Είν' έξη ή ώρα και δέ βλέπω πειά. Θά έπρεπε νάναψουμε τής λάμπες.

ΜΙ' ΑΛΛΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Φοβάμαι.

ΕΝΑΣ ΜΑΓΕΡΑΣ.—Δέν πρέπει να φοβάσαι.

ΜΙΑ ΓΡΗΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μά κοιτάχτε λοιπόν τον ούρανό! Είμ' έβδομήντα χρόνων και ποτέ μου δέν τον είδα έτσι!

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Άλήθεια.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.—Έχουμε άγιασμό;

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ναί, ναί.

ΜΙ' ΑΛΛΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ.—Πού είνε;

ΕΝΑΣ ΜΑΓΕΡΑΣ.—Περιμένετε να βροντήξη πρδτα.

(*Μπαίνει μια ύπηρέτρια*)

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Η βασίλισσα ρωτάει, αν τό δείπνο

του μικρού Άλλαν είν' έτοιμο;

(*Ακολουθεί*)

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙΣ ΣΑΤΥΡΑΙΣ

ΟΙ ΜΗΝΕΤΗΡΕΣ

Ή ιστορία τής Πηνελόπης, του Όδυσσεώς και των Μνηστήρων, οι όποιοι την πολιορκούσαν, είνε γνωστή. Ο Έπιφανής ποιητής Άνδρ. Μαριζώκης άπέρωσαν δλόκληρον σατυρικόν ποίημα έπι τής ιστορίας αυτής. Κατωτέρω βάζει ένα των μνηστήρων, Ζακύνθιον, και όμιλεί εις την Πηνελόπην ύπερ του έαυτού του, κατηργοει δέ τους άλλους μνηστήρας εις γλώσσαν ζακυνθινήν. Τό κομμάτι αυτό τής σατύρας είνε πραγματι χαριτωμένο με τους γλωσσικούς ιδιοτισμούς του και τους άναχρονισμούς του.

—Σεμνή, χρυσή βασίλισσα, κυρά χαριτωμένη, Σ' ούλο τον κόσμο ξεκουστή κι' ολούθς 'καινεμένη, Δός μου το θάρρος να σου 'πώ τον πόθο, τον καύλο μου, Π' άκούω μέσα στα στήθια μου, για σε, χρυσό είδωλό μου, Για σενα, που άπαράτησα μάνα, δικούς, πατρίδα, Ω, σε λατρεύω, σ' αγαπώ, φώς μου, γλυκειά μου όρπιδα! Στο θρόνο δέν επόθησα να μ' έμης συντροφος σου' Έστω ραγιας και σκλάβος σου να στεχω στό πλευρό σου' Αγάπησα την όμορφιά, τή γνώσι, τή σεμνότη, Τση προκοπαίς, το φερσιμο, τση χάρις, τή τιμιότη' Έμένα δε μ' εθάμπωσε του θρόνου σου ή λαμπράδα, Αγάπησα τό σάφνο σου, την τόση φρονιμάδα' Δέν αγαπώ βασίλισσα, νοικοκυρά λατρεύω, Τση θησαυρούς, τό πλούη σου, δέ θελω, δέ γερεύω' Ας είν' καλά τα έχεια μου, τα τόσα γημάτια μου' Η έντραδες μου, τα νοίκια μου, τα λάδια, τα κρασιά μου' Τα γίδα, τα περβόλια μου στην Πόχαλι, σ' Αργασι, Που μπαίνει κι' ανασταίνεται, εκειθε όποιος περσεται' Μά είμαι κι' από γέννησι! τό λέω και τό 'πανιοβραι' Ξέρει ό ντε Μπαίξης να σου πη, πούθες έγω χριτωμάι! Ας είν' καλά ή σταφίδες μου, στού Τσιλιβη, στον Πλιάνο' Από τση σέμπρους τση πολλούς τα λογικά μου χάνω' Ούλο τό Ξεροκάστελλο μόνος έγω τ' όρίζω' Έγω μετόχια στό νησί, που ούτε τα γνωρίζω' Και εις τέτοι' ανάμεσα καλά, που τόρα σ' αναφέρω, Έχω μια μάνα μοναχά, κι' έναν πατέρα γερό... Έγω γυναίκα επόθησα να πάρω γ' άποχτήσω' Δέν αγαπώ με σύμπερο' δέν ήρθα να πλουτήσω, Κορώνα δέν όρέχτηκα, στό λέω, μα τή θεότη, Όσαν έτούτους που είν' έδώ... Οι ψεύταις, οι γαλιότοι! Κι' άκούς να σοι κορδόνουνται για λέρδι, για ρηγάδες, Να τση χαρδ'! οι ψωράχοντες, οι μεδουσσοκυλάδες, Τα μέμπα, οι βαγαλοντήδες, ή κάμπαις, τα λιμάσκια, Οι όμορφονειοί, οι Ρωτόκοριτοι! ή λέραις, τα ρεμπάσκια, Πούρθανε μεταβατικό, σε λύκο, μέσ στο Θιάχη, Κι' εστήσανε στο σπίτι σου, οι άλλητοροι κονάκι, Για να σε καταγύσουνε και να ξεκοιλιαστούνε, Γιατι στα πρεντιπάτα τους, στο λέω, ψοφολογούνε' Κι' έχουσε κι' όλας τήν πλακιά, οι βρώμοι φάσκελά τους, Όπως θά πῆς να έρωτευτῆς τ' άσχημομούτσουνά τους! Έσύ, Κυρά, που όμοιά σου δέν έπλασεν ή φύσι, Που' αν σ' έβλεπεν ό Απόλλωνας, ήθε σε ξεπορτίσει... Αμή εκειός ό Άντινοος, ό κάρτης, ό ντενιέντες; Ακουσε με τι άδιαντροπιά, ό αυθάδης, ό ίνσολέντες, Έμίλαε για του λόγου σου, όμπαρος εις τό παιδι σου; Η βρώμα, τό ρεντίκουλο! τ' άγροίκησε τ' αυτί σου; Που δείχνει τήν άνδρεία του, ή φούσκα, τό πλεμμόνι, Σ' ένα παιδι άμουστακόνο, σε μια γυναίκα μόνη! Κι' ούδε θυμήθη, ό άχάριστος, πώς ό Δυσσεώς μια μέρα Του' γλύτωσ' απ' τό σκοτωμό τό γερο του πατέρα...

κ. τ. λ. κ. τ. λ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατά παράκλησιν και σύστασιν των εν τῷ έξωτερικῷ Ἑλλήνων, ὀρίσαμεν δι' αὐτοὺς τὴν συνδρομὴν τοῦ «Μπουκέτου», ἀδιαφόρως και ἀνεαρετήτως τόπου, ἀπὸ τῆς Ἀύγουστου, εἰς δραχμ. 120 ἐτησίως. Καί τόρα ἄς φροντίσουν οἱ ἐν τῷ έξωτερικῷ να ἔγγραφοὺν συνδρομηταί εἰς τὸ «Μπουκέτο», και οἱ ἐν Ἑλλάδι να συστήσουν ἐν τούτοις ξενηγεμένους συγγενεῖς και φίλους των να ἔγγραφοὺν εἰς αὐτὸ συνδρομηταί.

Η ΔΙΕΘΥΝΣΙΣ

